

Í stjarnsjá Keplers segir, að Wallenstein sé fæddur undir Satúrnsi og Júpíter. Satúrnus leggur honum til þunglyndi og hugarflug, töfrahyggju og samskipti við anda, foróktun á mannlegum lögum og siðareglum og einnig öllum trúarbrögðum. Satúrnus gerir hann miskunnarlausan, framgjarnan og herskáan, veitir honum órólegan huga, sem leitar breytinga í sífellu, en leynir hugsunum sínum. Við þetta bætast áhrif Júpíters, sem valda eftirsókn hans eftir völdum og heiðri. Hann mun eignast marga og völduga fjandmenn, en að jafnaði vinna sigur á þeim. Hæfileikar hans munu verða óvenjulegir.

Árið 1626 sendi Kepler honum viðbót við spádóminn og varar hann þar sérstaklega við árunum 1632, 33 og 34, sem séu ískyggileg, hvað Wallenstein snerti. Einkum sagði Kepler, að stjörnur hans kæmst í óhagstæða afstöðu í marz 1634. Wallenstein var myrtur 24. febrúar 1634.

KRISTJÁN IV. Danakonungur var jafnframt hertogi í Holtsetalandi, og sem slíkur aðili að þýzka ríkjasambandinu. Hann hóf þátttöku í styrjöldinni árið 1625, mótmælendamegin að sjálfsögðu. Keisarinn stóð fyrst sem þrumu lostinn og kunni engin ráð gegn þessum nýja fjandmanni. Nú var stundin runnin upp fyrir Wallenstein að láta til skarar skriða. Hann hélt til fundar við keisarann og bauðst til þess að koma á fót og kosta sjálfur 40 þúsund manna her. — Keisarinn hélt, að 20 þúsund menn myndu nægja, en Wallenstein svaraði að 20 þúsund menn myndu farast úr hungri, en hins vegar gæti 40 þúsund manna lið tölgað með valdi hvaða land sem væri og þannig séð sér fyrir sér sjálft.

Þetta varð að samkomulagi. — Wallenstein sendi út menn til að afla liðsins, og hermennirnir streymdu að úr öllum áttum, sumir frá fjarlægum löndum eins og Rússlandi, Króatíu, Ítalíu og Írlandi. Herstofnun var á þessum tímum fjárfesting, sem átti að geta orðið arðbær. Liðsföringirnir

WALLENSTEIN

ræðu hermenn á eigin kostnað, en á ábyrgð hershöfðingjans, og þess var vænt að það fé, sem þeir lögðu fram, skilaði sér aftur með vöxtum, þegar komið væri að því að ræna hertekin lönd. Málann skyldi keisarinn annað hvort gjalda mánaðarlega eilegar endurgreiða herforingjunum hann að herferðinni lokinni.

Wallenstein var fyrst og fremst skipuleggjari. Herstjórnaarsnilld hans var fremur í því fölginni en stjórn hans á sjálfum hernaðinum, sem oft einkaendist af óöruggi. Hann var svo metnaðar

gjarn að hann gat ekki hugsað sér að tapa orrustu og því forðaðist hann átök, nema hann væri öldungis öruggur um sigurinn. Snilld hans kom fram í hinu að búa til herafli úr engu og koma á betri ága en annars tiðkaðist á þessum tíma og síðast en ekki sízt að láta herinn lifa á landinu, hvar sem hann var staddur, án þess að vinna atvinnulífi þess varanlegt tjón. Hvar sem hann kom með herinn tók hann öll völd í sínar hendur, þannaði þjóðhöfðingjunum að innheimta skatta og ráðstafað húsum borgaranna eftir elgin geð-